

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Priset för och välsignelserna av ett lärjungeskap

Var starka. Lev trofast efter evangeliet även om andra omkring er inte gör det.

President Monson, vi älskar dig. Du har gett ditt hjärta och din hälsa åt varje kall som Herren har gett dig, särskilt det heliga ämbete du nu innehar. Hela kyrkan tackar dig för ditt trofasta tjänande och för din outtröttligt hängivna plikt känsla.

Med beundran för och som uppmuntran till alla som behöver vara ståndaktiga i dessa sista dagar säger jag till alla, och särskilt till kyrkans ungdomar, att om ni inte redan har behövt det, kommer ni en dag att kallas att försvara er tro eller till och med uthärda en del personliga skymfer bara för att ni är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I sådana fall krävs både mod och gott omdöme från er sida.

En missionärssyster skrev till exempel nyligen till mig: "Min kamrat och jag såg en man som satt på en bänk på stadens torg och åt sin lunch. När vi närmade oss tittade han upp och såg våra missionärsbrickor. Med ett hemskt uttryck i ögonen hoppade han upp och höjde handen för att slå mig. Jag duckade i sista stund, men i

stället spottade han ut maten över hela mig och överöste oss sedan med de hemskaste svordomar. Vi gick därifrån utan att säga något. Jag försökte torka bort maten jag fått i ansiktet, men då träffades jag i bakhuvudet av en klump potatismos. Ibland är det svårt att vara missionär, för just då ville jag gå tillbaka, ta tag i den lille mannen och säga: 'URSÄKTA?' Men det gjorde jag inte."

Till denna hängivna missionär vill jag säga: Kära barn, du har med ditt ödmjuka sätt tagit steget in i kretsen av mycket speciella kvinnor och män som profeten Jakob i Mormons bok beskrev: De "tänkte på [Kristi] död och tog på sig hans kors och uthärdade världens hån".¹

Ja, Jakobs bror Nephi skrev om Jesus: "Och världen skall på grund av sin ondska akta honom för intet. Därför gisslar de honom, och han låter det ske. Och de slår honom, och han låter det ske. Ja, de spottar på honom, och han låter det ske på grund av sin kärleksfulla godhet och sitt tålmod med människobarnen."²

Förutom det som hände Frälsaren själv har det under årens lopp förekommit förkastelse och ett smärtsamt högt pris som profeter och apostlar, missionärer och medlemmar i varje generation har fått betala för att de försökt hedra Guds kall att lyfta den mänskliga familjen till "en väg som vida överträffar alla andra"³.

"Vad skall jag säga mer [om dem]?" frågar sig författaren till Hebreerbrevet.

"[De som] täppte till lejons gap, släckte rasande eld och undkom svärdsegg ... de blev väldiga i strid och drev ... härar på flykten ...

[de] fick tillbaka sina döda ...
[medan] andra torterades ...

[de] utstod hån och gisselslag, ja, även bojor och fängelse.

De blev stenade, söndersågade eller dödade med svärd. De gick omkring i fårskinn och gethudar, led brist, blev plågade och misshandlade.

Världen förtjänade inte att hysa dem. De irrade omkring i öknar och på berg, i grottor och hålor."⁴

Säkert grät änglarna i himlen när de nedtecknade detta pris för lärjungeskap i en värld som ofta förkastade Guds bud. Frälsaren själv satt på Oljeberget och grät över dem som under hundratals år hade förkastats och dödats i hans tjänst. Och nu blev han själv förkastad och stod inför att bli dödad.

"Jerusalem, Jerusalem", utropade Jesus, "du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte.

Se, ert hus kommer att stå öde."⁵

Och däri ligger ett budskap för varje ung man och ung kvinna i denna kyrka. Ni kanske undrar om det är värt priset att modigt försvara moraliska värderingar på högstadiet eller att gå på mission och få era högst värderade

trosuppfattningar hånade eller att kämpa mot mycket i samhället som ibland förlöjligar ett hängivet religiöst liv. Ja, det är värt priset, för alternativet är att våra "hus" står "öde" – med ödelagda personer, ödelagda familjer, ödelagda omgivningar och ödelagda länder.

Detta visar vilken börda de har som kallats att bära fram det messianska budskapet. Förutom att undervisa, uppmuntra och motivera människor (vilket är den trevliga delen av lärjungskapet) kallas samma budbärare att tid efter annan oroa sig, varna och ibland bara gråta (det är den smärtsamma delen av lärjungskapet). De vet mycket väl att vägen som leder till det utlovade landet som "flödar av mjölk och honung"⁶ måste gå via Sinai berg som flödar av "du skall" och "du skall inte"⁷.

Tyvärr är ofta de som för fram budskapet om gudagivna bud inte mer populära idag än de var i forna

dagar, det kan åtminstone de två missionärssystrar som fick ta emot spott och potatismos vittna om. *Hat* är ett hemskt ord, ändå finns det de som idag skulle säga detsamma som den fördärvade Ahab: "Jag hatar [profeten Mika], för han profeterar aldrig lycka åt mig utan alltid bara olycka."⁸ Den sortens hat mot en profets uppriktighet kostade Abinadi hans liv. Han sade till kung Noa: "Eftersom jag har sagt er sanningen vredgas ni på mig. Och vidare har ni bedömt mig som galen, eftersom jag har talat Guds ord"⁹ eller, kan man tillägga, småstadsaktig, patriarkalisk, trångsynt, ovänlig, inskränkt, omodern och gammal.

Det är som Herren själv klagade för profeten Jesaja:

"[Dessa] barn som inte vill höra Herrens undervisning

[de] säger till siarna: 'Skåda inte!' och till profeterna: 'Profetera inte för oss det som är sant. Tala smickrande ord till oss, profetera bedrägliga ting.

Vik av ifrån vägen, gå bort från stigen, låt oss slippa se Israels Helige."¹⁰

Tråkigt nog, mina unga vänner, är det utmärkande för vår tid att om man vill ha någon gud alls, så vill man att det ska vara gudar som inte kräver för mycket, bekväma gudar, gudar som gör mer än bara låter båten stå stilla, som inte ens rör den. Gudar som klappar oss på huvudet, får oss att skratta och sedan säger åt oss att springa iväg och plocka blommor.¹¹

Tala om att skapa Gud till sin egen avbild! Ibland – och detta tycks vara den största ironin av alla – återoppar de namnet Jesus som om han var en sådan "bekvä" Gud. Verkligen? Han som sade att det inte räcker med att vi inte bryter mot buden, vi ska inte ens *tänka* på att bryta mot dem. Och att om vi tänker på att bryta mot dem har vi redan brutit mot dem i vårt hjärta. Låter det som en "bekvä" lära, lätt att höra och populär på kärleksparty?

Och hur är det med dem som bara vill se på synden eller röra vid den på avstånd? Jesus sade att om ditt öga förleder dig, så riv ut det. Om din hand förleder dig, så hugg av den.¹² "Jag har inte kommit med fred utan med svärd."¹³ Han varnade dem som trodde att han bara talade i lugnande plattityder. Inte undra på att han predikan efter predikan ombads av folket att "lämna deras område"¹⁴. Inte undra på att man vid det ena underverket efter det andra sade att han inte fick kraften från Gud utan från djävulen.¹⁵ Det är tydligt att svaret på dekalen "Vad skulle Jesus ha gjort?" inte alltid är populärt.

På höjden av sin jordiska verksamhet sade Jesus: "Älska varandra så

som jag har älskat er."¹⁶ För att se till att de förstod precis vilket slags kärlek det handlade om, sade han: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud"¹⁷ och "den som ... upphäver ett av dessa minsta bud *och lär människorna så*, han skall kallas den minste i himmelriket".¹⁸ Kristuslik kärlek är det vi behöver allra mest på den här planeten, delvis för att den alltid varit avsedd att åtföljas av rättfärdighet. Så om kärleken ska vara vår ledstjärna, som den *måste* vara, då måste vi enligt hans ord som är kärleken personifierad överge våra överträdelse och all slags uppmuntran till det hos andra. Jesus förstod tydligt det som många i vår nutida kultur tycks glömma: Det

är en avgörande skillnad mellan budet att förlåta synden (vilket han hade en oändlig förmåga att göra) och varningen mot att överse med den (vilket han aldrig någonsin gjorde).

Mina vänner, särskilt mina unga vänner, fatta mod. Ren kristuslik kärlek som kommer av sann rättfärdighet kan förändra världen. Jag vittnar om att Jesu Kristi sanna och levande evangelium finns på jorden och att ni är medlemmar i hans sanna och levande kyrka och försöker sprida den sanningen. Jag bär vittne om det evangeliet och om den kyrkan, med ett särskilt vittnesbörd om återställda prästadömsnycklar som låser upp kraften i och verkan av frälsande förrättningar. Jag

är mer säker på att dessa nycklar har återställts och att dessa förrättningar åter finns tillgängliga genom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga än jag är säker på att jag står framför er vid denna talarstol och att ni sitter framför mig under den här konferensen.

Var starka. Lev trofast efter evangeliet även om andra omkring er inte gör det. Försvara er tro på ett artigt sätt och med medkänsla, men försvara den. En lång rad inspirerade röster, bland annat dem ni kommer att höra under den här konferensen och rösten ni just hörde när president Thomas S. Monson talade, visar er stigen mot kristuslikt lärjungeskap. Det är en trång och smal stig utan mycket spelrum inom vissa områden, men den kan vara spännande och givande att färdas på, ”med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor”.¹⁹ När ni modigt sätter den kursen alstrar ni en orubblig tro och finner skydd mot onda vindar, ja, mot pilar i virvelvinden, och ni får känna vår Återlösares klippa, hans styrka. Om ni bygger ert aldrig sviktande lärjungeskap på den *kan ni inte* falla.²⁰ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jakobs bok 1:8.
2. 1 Nephi 19:9.
3. 1 Kor. 12:31; Ether 12:11.
4. Hebr. 11:32–38.
5. Matt. 23:37–38.
6. 2 Mos. 3:8.
7. Se 2 Mos. 20:3–17.
8. 2 Krön. 18:7.
9. Mosiah 13:4.
10. Jes. 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), s. 15–16.
12. Se Matt. 5:29–30.
13. Matt. 10:34.
14. Mark. 5:17.
15. Se Matt. 9:34.
16. Joh. 15:12.
17. Joh. 14:15.
18. Matt. 5:19; kursivering tillagd.
19. 2 Nephi 31:20.
20. Se Helaman 5:12.

Äldste Ronald A. Rasband
i presidentskapet för de sjuttio

Lärjungeskapets glädjerika börda

Att stödja våra ledare är en förmån, och med den följer ett personligt ansvar att dela deras bördor och vara Herrens lärjungar.

Den 20 maj förra året svepte en kraftig tornado fram över Oklahoma Citys förorter i centrala Förenta staterna och plöjde upp en nära 2 km bred och 3 mil lång gata. Denna storm, ett angrepp av förödande tornador, förändrade landskapet och livet för människorna i dess väg.

Bara en vecka efter den kraftiga stormens framfart fick jag i uppdrag att besöka området där hem och tillhörigheter låg utströdda över de tillplattade och ödelagda grannskapen.

Innan jag åkte dit talade jag med vår käre profet president Thomas S. Monson, som tycker om sådana uppdrag åt Herren. Med respekt inte bara för hans kallelse utan även för hans godhet, frågade jag, ”Vad vill du att jag ska göra? Vad vill du att jag ska säga?”

Han tog mjukt min hand, som han skulle ha gjort med vart och ett av offren och var och en av dem som hjälpte till efter förödelelsen om han varit där, och sade:

”För det första, tala om för dem att jag älskar dem.

För det andra, tala om för dem att jag ber för dem.

För det tredje ber jag dig tacka alla som hjälper till.”

Som medlem i de sjuttios presidentskap kände jag tyngden på mina axlar i de ord Herren talade till Mose:

”Kalla samman sjuttio män av de äldste i Israel, sådana som du vet är folkets äldste och dess tillsyningsmän bland folket ...

Där skall jag då stiga ner och tala med dig, och jag skall ta av den Ande som är över dig [Mose] och låta den komma över dem. De skall tillsammans med dig bära bördan av folket, så att du slipper bära den ensam.”¹

Dessa är ord från forna dagar, men Herrens ordning har inte ändrats.

För närvarande har Herren i kyrkan kallat 317 sjuttio som verkar i 8 kворum för att hjälpa de tolv apostlarna att bära den börda som lagts på första presidentskapet. Med glädje känner jag det ansvaret i djupet av min själ, liksom mina medbröder gör. Vi är emellertid inte de enda som hjälper till i detta underbara verk. Som medlemmar i kyrkan över hela världen har vi alla den underbara möjligheten att vara till hjälp för andra.